

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Κάθισε κάτω πάραυτα και μὴ μὲ διακόπτης,
και δὲν θὰ γίνης, κύριε, τῶν λόγων μου ἐπόπτης...
—Μὰ λέγετε ἀνακριθῇ και μὲ τὸ παραπόνω...
—Διακοπὴς δὲν δέχομαι σὰς ἐπαναλαμβάνω...
Μὰ κύριε... Μὴ κόπτετε τῶν λόγων μου τὸ νῆμα,
κι' ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς τὰ λέγετε 'στὸ βῆμα.
—Μὰ... Μὰ και μοῦ δὲν δέχομαι διακοπὴν καμμίαν.
—Γνωρίζετε πὼς πράττετε φρικτὴν παρανομίαν;
—Ζητεῖτε τὸν κανονισμόν κι' ἐγὼ νὰ ἐφαρμόσω;
λοιπὸν εὐθὺς καθίσατε νὰ μὴ σὰς μπαγλαρώσω...
κι' ἐκάθισεν ὁ ἀτυχὴς εἰς τὸ σκαμνὶ του πάλιν
ὡς νὰ ὑπέστη, Περικλῆ, συμφόρησιν και ζάλην.
Και νὰ σοῦ πῶ, βρε φίλε μου, και τὴ 'δική μου γνώμη;
ἐδῶ κατεπατήθησαν κανονισμοὶ και νόμοι.
Ναὶ μὰ δὲν ἐπιτρέπεται προσκόμματα νὰ φέρνης,
ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται και ἄλλον ν' ἀποπέρνης,
και ὅταν οὗτος μάλιστα Πρωθυπουργὸς τυγχάνῃ
και εἶναι τόσο εὐτακτὸς καθὼς τὸν Δεληγγιάννη.
Π.—Μὰ τί συμβαίνει, Φασουλῆ;
Φ.— Νὰ μὴ μὲ διακόπτης,
και δὲν θὰ γίνης, μασκαρά, τῶν λόγων μου ἐπόπτης.
'Εδόθη πιστοποιήσις λοιπὸν 'στὸν Δεληγγιάννη
περὶ καλῆς διαγωγῆς, κι' αὐτὸ θαρρῶ τὸν φθάνει.
Κι' ἀμέσως μαῦρα σύννεφα τὸν οὐρανὸ θολόουν,
ὁποῦ θαρροῦσε τ' ἄγρια στοιχεῖα πὼς μαλλόνουν,
και ἄρχισε ὁ οὐρανὸς βροχὴν κεραυνοβόλον,
ποῦ 'νόμιζες πὼς ἤκουες τῶν 'Ιταλῶν τὸν στόλον,
κι' ἐνῶ μὲ βίαν ἔτρεχα γιὰ νὰ κρυφθῶ παρέκει,
μὲ συλλαμβάνει καθ' ὁδὸν φρικτὸν ἀστροπελέκι.
Κάνω νὰ φύγω, Περικλῆ, και μ' ἀγριοκυττάζει,
βλέπω ἐγὼ τὴ λάμψη του και κάνω 'λίγο χάξι.
'Μωρέ, μοῦ λέει, ἄτιμε, τί κάθισαι 'στὸ δρόμο;
μὲ συγχωρεῖτε, κεραυνέ, τοῦ ἀπαντῶ μὲ τρόπο,
και μὲ τὸν νοῦ μου ἔλεγα «μωρὲ κανένα σπῆτι
ἐδῶ κοντὰ δὲν 'βρίσκεται μὲ φλογερὸ μαγνήτη;»
Εἶπον αὐτὰ και τῶρα ἀμέσως 'στὴν τρεχάλα,
ἀλλ' ὁμως μὲ πηδήματα ὁ κεραυνὸς μεγάλα
διαβαίνει ἀπ' ἐπάνω μου σὰν φλογισμένο φεῖδι,
και τσουρουφλίζει, Περικλῆ, τὸ δεξιό μου φρύδι.
'Ενῶ δὲ μὲ κατέτρεχεν ὡς φλογερὸν κουνουπί,
ἀκούω δωδεκάδιπλο τὸν λόγον τοῦ Τρικούπη
μὲ κυνηγοῦν λοιπὸν κι' οἱ δρόο, ὁ κεραυνὸς κι' ἡ "Ωρα,
και μπαίνω μέσα 'στὴ βουλή γιὰ νὰ κρυφθῶ μὲ φόρα.
'Αστροπελέκι, βουλευταί, φωνάζω, καταφθάνει
διὰ τὰ νομοσχέδια, θαρρῶ, τοῦ Δεληγγιάννη.
Εἶπον αὐτὰ κι' οἱ βουλευταὶ ἀνοίγουν τῆς ὀμπρέλαις,
ὁ ἀνεμὸς ἐσήκωσε 'ψηλὰ τῆς φουστανέλαις,

εὐθὺς πλημμύρα γίνεται τὸ κάθε θεωρεῖον,
πίπτουν σταγόνες ἀρκεταὶ και εἰς τὸ Προεδρεῖον,
ὁ Πρόεδρος Καλλιφρονᾶς μένει 'στὴν ἴδια θέσι,
ἐνῶ ξεβάφει ἡ βροχὴ τὸ ἐθνικὸν του φέσι
βροχὴ, χαλάξι, ἀστραπαῖς, βρονταῖς, ἀνεμοζάλη,
και ἡ βουλή ὁμοιάζει ὡς κιβωτὸς μεγάλη
μὲ ζῶα πολυποίκιλα ἐκ διαφόρων τόπων.
χερσαῖα και θαλασσινὰ ὑπὸ μορφὴν ἀνθρώπων.
Χάνει ὁ 'Ρώμας, Περικλῆ, τὴν ναυτικὴν πυξίδα,
χάνει συγχρόνως ἡ 'Ελλάς πᾶσαν αὐτῆς σταφίδα,
τῆς πολιτείας, ἀνδρὲς, βυθίζεται τὸ σκάφος,
ἀνοίγεται δι' ὅλους μας βαθὺς και μαῦρος τάφος,
ὁ νόμος ὁ προξενικὸς μὲ λύσαν καταργεῖται,
κι' ὁ Πόγγης διὰ πρόξενος παντοῦ καταζητεῖται
πλὴν ὡς ἀνεμοστρόβιλος 'στὸ βῆμα ἀνεβαίνει
ὁ Οἰκονόμου, Περικλῆ, και ἡ βροχὴ σωμαίνει,
ὁ λόγος του ὡς ἐχιδνα φαρμακερὴ δαγκάνει,
και δίνει ἓνα λούσιμο καλὸ τοῦ Δεληγγιάννη.

Π.—Κι' αὐτὸς δὲν τοῦ ἀπήντησε;

Φ.— Μωρὲ μὴ διακόπτης,
και δὲν θὰ γίνης, μασκαρά, τῶν λόγων μου ἐπόπτης.
Κι' ἐνῶ ἐγὼ ἐθαύμαζα τοῦ λόγου του τὰ μέρη,
ὁ ἀνωτέρω κεραυνὸς μοῦ ἔκανε καρτέρι.
Κι' ἐνῶ, ψυχὴ μου Περικλῆ, μακρόθεν μπουμπουνίζει,
ἡ τοῦ προϋπολογισμοῦ συζήτησις ἀρχίζει
ἐκατομμύρια ἐδῶ και κεραυνοὶ παρέκει,
τοῦτέστι φτώχεια και φωτιά παντοῦ μᾶς περιπλέκει.
Τί θέλομεν, βρε Περικλῆ, τόσο στρατὸν ἀδίκως;
τί θέλομεν τὸ ναυτικόν, ποῦ νὰ τὸ φάῃ ὁ λύκος;
'Εδῶ τί θέλει ὁ Βοσσέρ και ὁ Λεξὲν ἀκόμα;
ὁ Κολονέλος δὲν ἀρκεῖ; δὲν ἔχουμε τὸν 'Ρώμα;
Τί θέλουν οἱ ἀπόγονοι ἐδῶ τοῦ Βοναπάρτου,
ἀφοῦ ἐμεῖς στερούμεθα ἐπιουσίου ἄρτου;
Σιδηροδρόμους τί ζητοῦν; δρόμους πολλοὺς τί κάνουν;
οἱ βράχοι και τὰ σπήλαια 'στοὺς 'Ελληνας δὲν φθάνουν;
Τί θέλουν τόσα δάνεια; τί θέλουν τόσοι φόροι;
οἱ 'Ελληνες αἰέποτε ὑπῆρξαν ὁδοιπόροι,
πεθαίνουν γιὰ κακοτοπιαῖς, ζητοῦν τὴν ἐρημίαν,
και ἀποφεύγουν τὰς ὁδοὺς και τὴν συγκοινωνίαν.

Θέλω ν' ἀφήσω τὸν κόσμον τοῦτον,
νὰ πᾶ νὰ ζήσω σ' ἓνα γκρεμό,
νᾶχω τῆς πέτραις μόνον μου πλοῦτον,
και μὲ λεζοντάρια νὰ πολεμῶ.
Π.— Κι' ἐγὼ τὸ μέτρον λοιπὸν θ' ἀλλάξω
νὰ γίνῃ στίχος δακτυλικός,
κι' ἀπὸ τὸ σβέρκο θὰ σὲ ἀρπάξω
και ἡὰ σὲ δαίρω ἡρωϊκῶς.

Μὰ σύστασις θερμὴ,
καθήκοντος ὁρμή.

Εἰς τὴν ληστείαν ποῦγινε 'στὸ Λαύριον ἐσχάτως
και ὁ Παγώνης, ὡς γνωστὸν, εἰργάσθη ἀκαμάτως,
ἐνωμοτάρχης ἀξίος, μεγάλῃν φήμῃν χαίρων,
και στρατιώτης ἀληθῆς ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων.
Τοιοῦτοι ἄνδρες, πράγματι εἰς τὸ καθήκον βράχοι,
ἀξίζει ν' ἀνταμείβωνται, και μάλιστα ἐν τάχει.